

Uitspraken 2005

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

67 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-67

Artikel 5, 9 en 11 van de GB-1994, belastinginspecteur, bevoegdheid en verantwoordelijkheid, binnenlands belastingplichtig, controlerapporten, intern memorandum, navorderingsaanslag, winstbelasting

De betrokkene Z is als registeraccountant werkzaam bij 's Rijks belastingdienst. Hij bekleedde van 1996 tot 1999 de functie van hoofd van de afdeling controle van de belastingdienst te F op de Nederlandse Antillen. In juni 1995 heeft Q, als controlerend ambtenaar winstbelasting, een controle ingesteld bij GHI. Bij deze controle is gebleken dat klaagsters inkomen genoten vanaf F, terwijl beide vennootschappen beschreven waren als zogenaamde off-shore companies met een BO-biljet voor de winstbelasting. Q heeft hier een intern memorandum over opgesteld. Betrokkene heeft een onderzoek aangevangen in december 1998, ingesteld bij klaagsters. Dit onderzoek had betrekking op de aangiften voor winstbelasting van klaagsters over de jaren 1993 tot en met 1998. Om verjaring te voorkomen heeft de inspecteur aan klaagsters navorderingsaanslagen voor winstbelasting over het belastingjaar 1993 opgelegd. De inspecteur heeft dat gedaan nadat betrokkene zijn voorlopige bevindingen met de inspecteur had besproken. Naar aanleiding van het onderzoek zijn door betrokkene controlerapporten opgemaakt gedateerd 10 juli 1999. In de door hem opgestelde rapporten

komt betrokkene tot de conclusie dat klaagsters met betrekking tot al hun activiteiten als binnenlands belastingplichtig moeten worden beschouwd.

De klacht luidt als volgt. Klaagsters stellen dat betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 5, 9 en artikel 11 van de Gedrags- en beroepsregels registeraccountants 1994.

De raad oordeelt als volgt. Onder verwijzing naar het intern memorandum van Q stellen klaagsters dat geen sprake kon zijn van een nieuw feit. Q was immers reeds in 1995 tot de conclusie gekomen dat bij klaagsters sprake was van binnenlandse belastingplicht. In strijd met de werkelijkheid heeft betrokkene later doen voorkomen dat de vaststelling van de fiscale status van klaagsters op F eerst tijdens het door hem ingestelde onderzoek deugdelijk werd onderzocht. Het door betrokkene ingestelde boekenonderzoek is uitsluitend aangewend om feiten en gegevens te verzamelen, die zijn vooringenomen standpunt konden ondersteunen. De door betrokkene getrokken conclusies waren volledig gebaseerd op het intern memorandum, waarmee klaagsters eerst geruime tijd, nadat het boekenonderzoek door betrokkene was afgerond, bekend werden gemaakt. Tevens heeft betrokkene onder valse voorwendselen getracht - door bewust de informatie van het intern memorandum achter te houden - een feit aanwezig te doen zijn dat navordering zou toelaten. Naar het oordeel van de raad zijn klaagsters er niet in geslaagd om hun verwijten aan betrokkenen te staven. Tegenover de gemotiveerde betwisting door betrokkene is niet aannemelijk geworden dat relevante informatie door betrokkene zou zijn achtergehouden. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet onpartijdig in

zijn oordeel zou zijn geweest. Betrokkene heeft op correcte wijze aan klaagster kenbaar gemaakt dat hij als registeraccountant een bijzonder belang - te weten het belang van de inning van rijksbelastingen - vertegenwoordigde. Binnen dat kader heeft betrokkene een uitvoerig onderzoek gedaan naar de fiscale status van klaagsters. Van vooringenomenheid, die de van betrokkene geëiste onpartijdigheid in de weg zou staan, is niet gebleken. Klaagsters' stelling, dat de door betrokkene getrokken conclusie volledig waren gebaseerd op meergenoemd intern memorandum, wordt gelogenstraft door de inhoud van de door betrokkene opgestelde controlerapporten, welke deel uitmaken van de gedingstukken. Naar het oordeel der raad is niet gebleken dat relevante feiten of omstandigheden bij de totstandkoming van de rapporten buiten beschouwing zijn gelaten. Dat die rapporten een deugdelijke grondslag zouden ontberen is niet aannemelijk geworden. Voorzover wordt geklaagd over het opleggen van de navorderingsaanslagen terwijl deze niet berusten op later bekend geworden gegevens als bedoeld in artikel 33 van de Landsverordening op de winstbelasting 1940 (LWB), gaan klaagsters eraan voorbij dat het opleggen van die aanslagen geschiedt door de Inspecteur der belastingen en dat, anders dan klaagsters menen, betrokkene als controlerend ambtenaar niet met de inspecteur kan worden vereenzelvigd. De raad verklaart de klacht ongegrond.

Klaagsters zijn in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klaagsters hebben geklaagd dat betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 9 GBR-1994 door tijdens het door hem ingestelde onderzoek uitsluitend

gegevens en feiten te verzamelen die zijn vooringenomen standpunt bevestigden. Vaststaat dat betrokkene aan klagers kenbaar heeft gemaakt dat hij optrad als controlerend ambtenaar van de inspecteur der belastingen op F en in die zin een bijzonder belang vertegenwoordigde. In het kader van meergenoemd onderzoek heeft betrokkene feiten verzameld teneinde de vraag te beantwoorden of klagers als binnen- of als buitenlands belastingplichtig moeten worden aangemerkt. Dat betrokkene daarbij op de hoogte was van voornoemd memo brengt niet met zich dat betrokkene vooringenomen is geweest. Het college neemt hierbij in aanmerking dat noch uit de overgelegde correspondentie, noch uit de rapporten blijkt dat betrokkene niet objectief in zijn oordeel zou zijn geweest. Anders dan klagers betogen volgt uit het verslag van de zitting van de raad niet dat betrokkene (al dan niet met zoveel woorden) heeft verklaard dat hij als controlerend ambtenaar niet onpartijdig kan zijn. Deze grieven falen derhalve. In hun volgende klachtonderdeel hebben klagers geklaagd dat betrokkene artikel 11 GBR-1994 niet in acht heeft genomen door slechts aandacht te schenken aan de aspecten die konden dienen ter ondersteuning van het vooringenomen standpunt van betrokkene, waardoor geen sprake kon zijn van een deugdelijke grondslag. Klagers hebben in dit verband (samengevat weergegeven) het volgende betoogd. De opgelegde navorderingsaanslagen zijn gebaseerd op dezelfde feiten als de definitieve aanslagen van 30 november 1995 en 31 januari 1996. Dit betekent dat de navorderingsaanslagen in eerste instantie slechts konden steunen op de (summiere) aangifte-dossiers van klagers en het memo. Van nieuwe gegevens was derhalve geen sprake zodat de navorderingsaanslagen niet konden worden opgelegd. Voorop staat dat niet betrokkene maar de inspecteur bevoegd en verantwoordelijk is ter zake van het opleggen van de navorderingsaanslagen. De stelling van klagers dat betrokkene de inspecteur van het opleggen van die aanslagen had moeten weerhouden miskent deze scheiding van bevoegdheid en verantwoordelijkheid. Het college acht in dit verband wel van belang dat betrokkene, zoals hij ter zitting bij de raad heeft verklaard, de inspecteur heeft gewezen op de risico's van het opleggen van de navorderingsaanslagen. In de rapporten heeft betrokkene gemotiveerd uiteengezet dat en waarom klagers voor de winstbelasting als binnenlands belastingplichtig

moeten worden aangemerkt. Uit de rapporten en de overgelegde correspondentie volgt genoegzaam dat betrokkene zijn conclusies niet alleen heeft gebaseerd op de aangifte-dossiers en het memo. Mede gezien hetgeen hiervoor is overwogen, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de rapporten een deugdelijke grondslag ontberen. Hetgeen klagers in het beroepschrift verder nog hebben aangevoerd, tast de juistheid van de bestreden tuchtbeslissing niet aan. Het hiervoor overwogene leidt het college tot de conclusie dat het beroep moet worden verworpen. AWB 02/630 LJN AR8304

69 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-69

Betrokkene heeft als verantwoordelijke een rapport ondertekend, onzorgvuldigheid medewerker, gebrek aan uitgeoefende controle, schriftelijke waarschuwing

Betrokkene heeft in dienst van MNO op 22 februari 2000 een rapport opgesteld, althans als verantwoordelijke ondertekend met betrekking tot onder meer de ontwikkeling van de waarde van de door MNO beheerde effectenportefeuille van klager. Dit rapport is opgesteld in verband met een gerezen geschil tussen

klager en MNO met betrekking tot beleggingen, dat door partijen was voorgelegd aan de Klachtencommissie Beursbedrijf (KCB). In voormeld rapport heeft betrokkene een fout gemaakt. Hij heeft in een opgenomen overzicht van de aandelenportefeuille van klager geen rekening gehouden met een verkooptransactie op 17 september 1998 van duizend aandelen. De klacht houdt samengevat in dat MNO stelselmatig in haar voordeel fouten maakt en zo beleggers, advocatuur en rechterlijke macht bewust misleidt, bijvoorbeeld door ten behoeve van juridische procedures bestaande onderdekking in effectenportefeuilles weg te poetsen om aansprakelijkheid te ontlopen. De raad stelt voorop dat de klacht een buitengewoon zware beschuldiging bevat. Als feitelijke grondslag voor de klacht heeft klager gewezen op de gemaakte fout, waarvan de raad wil aannemen dat zij, was deze onopgemerkt gebleven, in het voordeel van MNO zou hebben gestrekt, alsmede op de omstandigheid dat ook in de JT 2005-63 behandelde klacht sprake is van door MNO ten nadele van de cliënt gemaakte fouten in een accountantsrapport. Dat door betrokkene een fout is gemaakt in zijn rapport van 22 februari 2000 is geen onderwerp van debat. Betrokkene heeft dit erkend. Voorts heeft betrokkene ter zitting aangegeven wat in zijn ogen de oorzaak is geweest van de gemaakte fout, te weten een onzorgvuldigheid begaan door een onder zijn verantwoordelijkheid werkzame medewerker en een gebrek aan door

Annotatie bij JT 2005-69

Deze klacht is bijna gelijklopend aan die in JT 2005-63. Beide klagers hebben een klacht tegen MNO Bank ingediend bij de Klachtencommissie Beursbedrijf (KCB), en hebben daarbij, vermoedelijk toevallig, dezelfde raadsman ingeschakeld. Omdat in beide procedures een rapport met voor klagers nadelige fouten van de interne accountantsdienst (IAD) van de MNO Bank ter tafel is gekomen, zal de raadsman hebben geadviseerd tot de twee tuchtklachten, tegen twee verschillende medewerkers van de IAD. De klachten zijn beide nogal fors: stelselmatige en bewuste misleiding van beleggers, advocatuur en rechterlijke macht. Beide klachten zijn ongegrond verklaard, omdat van opzet niet is gebleken. Maar in beide klachten worden betrokkenen wel veroordeeld voor hun (incidentele) fouten, en wel omdat het bepaald niet om een kleinigheid ging. Die fouten zijn op zichzelf niet in de samenvattingen van de Raad van Tucht vermeld; het lijkt er dus op dat daarover niet is geklaagd. Een belangrijke aanwijzing voor de denkwijze van het College van Beroep voor het bedrijfsleven is echter te vinden aan het slot van de samenvatting van JT 2005-68: daar wordt gesteld dat de formulering van de klacht een andere kwalificatie (van een gewraakt feit) door de tuchtrechter onverlet laat. Dit lijkt op een zekere, maar niet volledige, invulling van het begrip 'ambtshalve' in artikel 40 lid 1 van de WRA. Voorts oordelen de tuchtrechters dat een tijdsverloop van drie jaar en vier maanden tussen de gewraakte handeling en het indienen van een klacht niet onredelijk lang is.

Hans Blokdijk

de betrokkene uitgeoefende controle. In het licht van deze verklaring van betrokkene acht de raad het in de klacht gestelde niet aannemelijk geworden. De klacht is dus gegrond in zoverre daarin wordt geklaagd over de gemaakte fout en leidt - nu het hierbij bepaald niet om een kleinigheid gaat - tot de oplegging van een schriftelijke waarschuwing. De klacht is echter ongegrond in zoverre daarin wordt geklaagd dat MNO welbewust ten nadele van klager de onderhavige fout zou hebben gemaakt.

Betrokkene is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Het college volgt betrokkene niet in zijn subsidiaire betoog dat het tuchtrechtelijk verwijt dat hem treft onvoldoende ernstig is om de door de raad opgelegde maatregel van schriftelijke waarschuwing te rechtvaardigen. De onjuiste vermelding is gedaan in een rapport dat is opgesteld in het kader van de door klager bij de KCB aangespannen procedure tegen MNO. In die procedure stond onder meer ter discussie of MNO de door klager belegde gelden voldoende zorgvuldig heeft beheerd en of al dan niet sprake is geweest van onderdekking. Het rapport van 22 februari 2000 was in het kader van deze discussie van aanmerkelijk belang en aan dit rapport moeten dan ook hoge eisen van zorgvuldigheid worden gesteld. Dat de gemaakte fout, nadat deze door klager was geconstateerd, is erkend door MNO, vormt onvoldoende aanleiding af te zien van het opleggen van een maatregel. Het college acht in dit verband van belang dat het niet betrokkene zelf is geweest die de fout heeft ontdekt, maar klager. Ook het betoog van betrokkene dat hij is 'meegezogen' in de tuchtzak van de gemachtigde van klager tegen een andere MNO-accountant, waarin volgens betrokkene sprake is van duidelijk ernstiger fouten dan in zijn zaak maar niettemin dezelfde tuchtmaatregel is opgelegd, kan niet tot het door betrokkene gewenste resultaat leiden. Wat er ook zij van bedoelde andere tuchtzak, de onder verantwoordelijkheid van betrokkene gemaakte fout kan, met name gezien het doel van het rapport van 22 februari 2000, niet worden aangemerkt als van een zo geringe aard dat oplegging van een maatregel achterwege had dienen te blijven. Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat het beroep van betrokkene moet worden verworpen. AWB 04/207 en 04/318 LJN AR8316

70 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-70

Controle op gefaseerde beschikbaarstelling entree-gelden, franchiseovereenkomst, investeringsom

Klager is franchisenemer van ABC. Bij de start van deze formule is tussen de franchisegever, ABC Nederland BV, met de franchisenemers afgesproken dat de door hen te betalen entree-gelden gefaseerd ter beschikking zouden komen aan de franchisegever. De controle op deze gefaseerde beschikbaarstelling zou worden verricht door XYZ accountants. De afspraken zijn vastgelegd in een brief van 27 maart 2000, die mede namens betrokkene is ondertekend. Deze brief luidt, voorzover hier van belang, als volgt: '(...) Afgesproken werd dat de volledige entree- en investeringsom inclusief BTW groot f 235.000 dertig dagen voor de start van het inrichten van de vestiging, op de franchise entree-investeringsom ontvangstrekening (...) moet worden gestort. In hetnavolgende schema zullen gefaseerd de bedragen betaalbaar worden gesteld aan ABC Nederland BV om via de betaalrekening (...) haar crediteuren te voldoen. Dit proces zal worden gecontroleerd en bewaakt door en onder auspiciën van XYZ. (...) Voor de franchisenemers die van start gaan na de publieksopening geldt deze regeling niet. Hiervoor geldt het geen staat vermeld in de intentie- en franchiseovereenkomst (...)' In september 2000 is de franchisegever failliet verklaard.

De klacht houdt in dat betrokkene onvoldoende toezicht heeft gehouden op de besteding van de door klager betaalde entree-investeringsom ten behoeve van de franchiseformule ABC. De raad oordeelt als volgt. De klacht is gebaseerd op het uitgangspunt dat klager gezien de brief van 27 maart 2000 erop mocht vertrouwen dat betrokkene toezicht zou houden op de besteding van de door klager overgemaakte entree-investeringsom. Dit uitgangspunt is naar het oordeel van de raad echter onjuist, omdat klager als (meestartende) franchisenemer van start ging na de publieksopening op 12 mei 2000 en in de brief van 27 maart 2000 voldoende duidelijk is vermeld dat het toezicht door betrokkene zich alleen zou uitstrekken

over de gelden die waren overgemaakt door de franchisenemers die op de datum van de publieksopening van start gingen. In die brief is eveneens voldoende duidelijk vermeld dat voor franchisenemers die na de publieksopening van start gingen, zoals klager, niet deze regeling maar de intentie-franchiseovereenkomst gold. In die overeenkomst was, zoals klager ter zitting heeft erkend, geen rol toebedeeld aan betrokkene. Gelet op het voorgaande was betrokkene niet gehouden (ook) toezicht te houden op de besteding van de door klager gestorte entree-investeringsom. De klacht moet derhalve ongegrond worden verklaard.

Klager is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hetgeen klager in beroep heeft aangevoerd spitst zich toe op de vraag hoe de aangehaalde brief van 27 maart 2000 in de bestreden tuchtbeslissing aan klager moet worden uitgelegd. In die brief heeft betrokkene de volgende passage opgenomen: 'Voor de franchisenemers die van start gaan na de publieksopening geldt deze regeling niet. Hiervoor geldt het geen staat vermeld in de intentie en franchiseovereenkomst.' Door betrokkene is betoogd dat deze passage zo moet worden uitgelegd dat de in deze brief vervatte regeling, dat betrokkene toezicht zou houden op de gestorte entree- dan wel investeringsommen, slechts van toepassing is op franchisenemers die op de publieksopening op 12 mei 2000 van start gingen en niet op franchisenemers, zoals klager, die ná de publieksopening van start gingen. Naar het oordeel van het college kan van deze uitleg worden gezegd dat hij overeenstemt met de ratio achter de regeling zoals deze ter zitting is toegelicht. Betrokkene heeft er in dit verband op gewezen dat franchisenemers die op de publieksopening op 12 mei 2000 van start zouden gaan dertig dagen tevoren hun entree- dan wel investeringsom dienden te storten. Omdat zij bevreesd waren dat deze gelden niet goed terecht zouden komen zijn de bedragen gefaseerd betaalbaar gesteld aan ABC Nederland BV, zodat deze haar crediteuren kon voldoen. Aan betrokkene is opdracht verleend toezicht te houden op dit proces. Deze vrees nam af zodra de publieksopening op 12 mei 2000 eenmaal had plaatsgevonden omdat de onderneming dan zelf inkomsten zou hebben.

De gelden van franchisenemers die ná de publieksopening van start zouden gaan worden dan ook niet meer gefaseerd betaalbaar gesteld, doch ineens aan ABC Nederland BV voldaan. Daarmee hield de noodzaak om toezicht te houden op de betaalbaarstelling op. Klager heeft, zoals de raad terecht heeft overwogen, aan de inhoud van de brief niet het vertrouwen kunnen ontlenen dat betrokkene toezicht zou houden op de besteding van de door klager overgemaakte entree- dan wel investeringsom. Het college verwerpt het beroep.

AWB 04/253 en LJN AT2629

71 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-71

Betooq gebaseerd op veronderstellingen, geheimhoudingsplicht artikel 10 GBR-1994, koopovereenkomst, perceel met illegale stacaravan

Betrokkene is registeraccountant en is werkzaam bij accountantskantoor LMN Registeraccountants. Q is cliënt van betrokkene. Q was eigenaar van een perceel bosgrond met houtopstand, met de daarop staande houten bungalowcaravan. Op 8 september 2003 verkoopt Q het perceel aan de vof DEF.

Het transport van het perceel vindt plaats op 12 september 2003. Q schrijft in diens brief d.d. 25 juni 2004 aan klager: 'Ik heb uw brief gelezen inzake de verkoop van een stuk grond met stacaravan. Mijn echtgenote is bij u geweest om het voorlopig koopcontract te tekenen. Door u werd toen kritiek geuit op het feit of de caravan wel legaal geplaatst was. Wij hebben u meegedeeld dat dat niet het geval was; daar maakte u toen een punt van, zodat niet van overeenstemming sprake was. U heeft de koopakte toen niet getekend en mijn echtgenote is na advies van onze accountant weer naar huis gegaan. Wij achtten ons daarna dan ook vrij met de andere partij de transactie af te wikkelen.'

De klacht luidt als volgt. Klager stelt dat hij als koper en Q als verkoper op 27 augustus 2003 al een mondelinge overeenkomst hadden gesloten met betrekking tot het vermelde perceel. De klager verwijt betrokkene dat hij diens cliënt Q heeft weerhouden van het nakomen

van de met klager gesloten koopovereenkomst en heeft aangedrongen op verkoop door Q aan DEF en klager niet heeft geïnformeerd over de op handen zijnde overdracht aan DEF. Betrokkene heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Kort gezegd heeft betrokkene onder meer gesteld dat hij niet op de hoogte was van een reeds gesloten koopovereenkomst tussen Q en klager, dat Q van mening was dat hij vrij was het perceel te verkopen aan een derde en dat de advisering door betrokkene met name het illegale karakter van de op het perceel geplaatste caravan betrof. Tussen partijen staat vast dat betrokkene niet is opgetreden als vertegenwoordiger van diens cliënt. Voorts staat vast dat betrokkene niet direct bij de onderhandelingen tussen Q en klager over de verkoop van het perceel betrokken is geweest. Het verwijt, dat Q door de adviezen en/of interventies van betrokkene het perceel niet aan klager maar aan DEF heeft geleverd, faalt. Klager beroept zich op een tussen betrokkene en Q's echtgenote gevoerd telefoongesprek, maar zegt zelf dat hij de inhoud van dat gesprek niet kent. Daarnaast is het betooq van klager gebaseerd op veronderstellingen, die tegenover de gemotiveerde betwisting door betrokkene niet aannemelijk zijn gemaakt. Klagers stelling, dat betrokkene hem had moeten waarschuwen voor of informeren over de op handen zijnde eigendomsoverdracht aan DEF, strandt in het licht van de op betrokkene rustende plicht tot geheimhouding als bedoeld in artikel 10 GBR-1994. De raad verklaart de klacht ongegrond.

72 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-72

Boetes en aanmaningskosten, belastingdienst, nakomen overeengekomen werkzaamheden

Betrokkene is registeraccountant. Hij is directeur van de besloten vennootschap XYZ Accountants. Klaagster drijft een eenmanszaak genaamd ABC Franchising. Daarnaast was zij vennoot in de vennootschap onder firma DEF. Sinds november verrichtte betrokkene werkzaamheden voor DEF en ABC Franchising. De overeengekomen werkzaamheden beheldden, kort gezegd, het voeren van de boekhouding,

belastingaangiften en het opstellen van de jaarrekening.

De klacht luidt als volgt. Klaagster stelt dat de jaarrekening van DEF over 2001 te laat door betrokkene werd gepresenteerd. Klaagster stelt voorts dat de administratie van DEF over 2002 nog steeds niet gereed is, ofschoon betrokkene had toegezegd deze voor 1 januari in orde te maken. Klaagster heeft slechts een kolommenbalans gekregen die in het geheel niet klopte, aldus klaagster. Inzake ABC Franchising heeft betrokkene nagelaten uitsel te verzoeken voor het doen van belastingaangifte waardoor klaagster werd geconfronteerd met boetes en aanmaningskosten van de belastingdienst. Klaagster concludeert dat betrokkene ernstig in gebreke is gebleven in de nakoming van de tussen partijen gesloten overeenkomst.

De raad oordeelt als volgt. Betrokkene heeft ter zitting gemotiveerd verweer gevoerd tegen de door klaagster ingediende klachten. Zo heeft betrokkene met betrekking tot DEF betooqd, kort weergegeven, dat hij de noodzakelijke stukken veel te laat kreeg aangereikt door klaagster en/of haar voormalige compagnon. Voorts heeft betrokkene uiteengezet dat hij wel degelijk de lopende werkzaamheden voor de administratie van DEF Franchise over het boekjaar 2002 heeft verzorgd. Betrokkene stelt dat hij echter nimmer de beschikking heeft gekregen over de beginbalans en een specificatie van debiteuren en crediteuren, ofschoon hij klaagster bij herhaling uitdrukkelijk heeft verzocht om hem deze stukken ter hand te stellen; zodoende is betrokkene niet in de gelegenheid gesteld de afgesproken werkzaamheden uit te voeren. Ten slotte heeft betrokkene weersproken dat hij zijn cliënten niet serieus zou nemen. Naar het oordeel van de raad heeft klaagster haar klachten onvoldoende concreet onderbouwd. Tegenover de gemotiveerde betwisting door betrokkene heeft zij haar klachten slechts in algemene bewoordingen toegelicht. Klaagster heeft evenmin bewijs dienaangaande aangedragen. Zij is er dan ook niet in geslaagd om de aan haar klachten ten grondslag gelegde stellingen te maken. Nu klaagster ook overigens onvoldoende heeft gesteld waaruit volgt dat betrokkene tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld, falen de klachten in al hun onderdelen. ■